

[Rytter.]

saa og saa mange; det bliver altsaa nu bestemt ved Lov, at Enheden ikke skal være der mere, og hvad den uberettigede Tvang angaar, gør akkurat det samme sig gældende. Det er rigtigt, at der ikke bliver oplyst noget om selve Navnene, men man faar at vide, at f. Eks. 6 staar over for 3, og saa skal man nok paa en eller anden Maade faa oplyst, hvem de 3 er. De to eller den ene ved man, hvem er ifølge vedkommendes hele Indstilling — det har vi set i alle de Rigsretssager, der har været; i Løbet af kort Tid har man faaet at vide, hvem de paagældende var. Man kan være i Tvivl om en eller to af dem, der har stemt, men om Flertallet ved man, hvem der har stemt saadan og saadan. Derfor mener jeg, at de Grunde, der hidtil har været afgørende for Partiet Venstre og de Konservative, taler akkurat lige saa meget imod det Forslag, der nu foreligger. Og for Tilhængerne af offentlig Votering, hvortil jeg personlig hører, er dette Forslag overhovedet ikke nogen Tilfredsstillelse, idet Synspunktet er dette, at man ønsker den offentlige Votering paa Grund af den Friskhed, som derved kommer over Forhandlingerne. En saadan Friskhed vilde blive Følgen af den mundtlige offentlige Votering, men naar der nu skal afgives skriftlige Vota, vil den ikke opnaas. Der er derfor her tilvejebragt et Kompromis, som vil virke uheldigt til alle Sider; det afskaffer ikke det, som Modstanderne af den offentlige Votering hidtil har ønsket afskaffet, og de Fordele, som Tilhængerne af den offentlige Votering har ønsket, opnaas ikke.

Højesteret har jo nu imidlertid med et Flertal sanktioneret den foreslaede Ordning, og denne Sanktion er sket, skønt det, der nu foreskrives, er noget, som Højesteret af sig selv kunde gøre, uden at man behøvede at have en Lovregel derom, nemlig ledsage Dommene med Grunde. Man kan sige: Ja, men Højesteret gjorde det ikke. Nej, men det staar i Højesterets Magt til enhver Tid at gøre det; det eneste, Højesteret ikke kunde gøre, er at angive, at saa og saa mange Stemmer staar kontra saa og saa mange; men det vil jo ikke være en Fordel for selve Retten. Vi maa nu haabe, at Spørgsmaalet ved dette Kompromis maa være løst paa en saadan Maade, at der endelig kommer Ro om det, thi det anser jeg for det allermest uheldige, at vi ikke kan faa Ro om et Forhold af saa vital Interesse. Jeg vil derfor haabe, at den højtærede Minister maa have haft Held med dette

Forslag, saa at den forønskede Ro nu vil kunne opnaas.

Endelig er der Spørgsmaalet om Barne-mordssager. Saavel fra Venstres som fra de Konservatives Side har man været af den Anskuelse, at disse Sager ikke skulde behandles paa særlig Maade; de skulde behandles ganske som andre Sager og altsaa for Nævninger, hvis Straffen kunde blive saa stor, at de efter almindelige Regler skulde til Nævningebehandling, men ikke, hvis Straffen ikke kunde blive saa stor. Der blev i Folketinget fra konservativ Side, af Formanden for Udvalget, stillet et dertil sigtende Ændringsforslag, og det blev tiltraadt af Venstre og saa at sige tillige af hele den konservative Fløj i Folketinget. Vi havde derfor troet, at naar Venstre nu stillede dette Forslag i Landstinget, vilde man kunne faa ophævet Barnemordssager-nes Undtagelsesstilling inden for Nævninge-institutionen. Den ærede konservative Ord-fører og jeg har tit Side om Side forfægtet dette Synspunkt, og jeg havde haabet, at vi stadig havde kunnet gøre det, men des-værre, i Dag gør vi det ikke, hvoraf Følgen altsaa bliver, at disse Sager ikke bliver unddraget Nævningerne. Jeg tror, det vilde have været en Fordel, om man havde gjort det, ogsaa for Nævningeinstitutionen, thi det drejer sig i allerhøjeste Grad om følelses-bestemte Sager, hvor Nævningerne maaske mindst er paa deres Plads. Men det er altsaa ikke lykkedes, idet man fra konservativ Side af andre Grunde har ment at maatte gaa bort fra sit oprindelige Stand-punkt.

At paalægge Embedsmændene en Mund-kurv er vi ikke i og for sig Modstandere af, men vi er det her, fordi det drejer sig om et Taktspørgsmaal, hvor vi mener, det er forkert ved Lov at gribe ind, blot fordi der i et enkelt Tilfælde er begaaet en Taktløshed. Saa meget mere anser vi det for uheldigt, som det staar i Justitsministe-rens Magt at optræde med Fynd og Klem netop over for den Slags Tilfælde og slaa fast, at saadan noget vil Justitsministeriet ikke finde sig i. Jeg gik endogsaa saa langt ved første Behandling at sige, at hvis Jus-titsministeren havde benyttet sin Magt fuldt ud og bestemt, at vedkommende skulde afskediges, vilde mange vistnok have staaet paa Ministerens Side og sagt: Det er rig-tigt; i vigtige Sager maa der ogsaa fra Embedsmændenes Side optrædes med for-nøden Takt, og hvis det ikke sker, maa Ministeren gribe til Straffemidler. At gaa den Vej, der her er foreslaaet: ved Lov